Tri zelené vetvičky

Rozprávka od bratov Grimmovcov

Kde bolo, tam bolo, bol raz jeden pustovník, ktorý žil v lese na úpätí hory a trávil čas modlitbou a dobrými skutkami. Na Božiu slávu vyniesol každý deň na horu niekoľko vedier vody. Napojili sa ňou mnohé zvieratá a osviežili sa mnohé rastliny, pretože na výšinách neustále fúka silný vietor, ktorý vysušuje vzduch i zem. Divé vtáctvo, ktoré sa bojí ľudí, tam krúži a hľadá svojimi bystrými očami, kde by sa mohlo napiť. Pustovník bol tak zbožný, že zakaždým videl Božieho anjela, ktorý s ním deň čo deň chodil a sledoval jeho kroky. Keď dielo dokončil, havrany mu priniesli jedlo a muž bol takto na Boží príkaz nasýtený.

Keď pustovník zostarol, stalo sa raz, že z diaľky videl, ako na popravisko vedú úbohého hriešnika. Povedal si:

„Ten teraz dostane, čo mu patrí."

Potom, keď niesol vodu na horu, anjel, ktorý ho obyčajne sprevádzal, sa neobjavil, ani havrany mu nepriniesli jedlo. Zľakol sa a skúmal svoje srdce a uvažoval, čím mohol tak zhrešiť, že Boh sa takto hnevá. Ale nevedel. A tak nejedol ani nepil, ale padol na zem a modlil sa dňom i nocou. A keď tak naozaj horko plakal, začul v lese prekrásne spievať vtáčika na slávu Božiu. Ešte viac sa zarmútil a povedal:

„Ako veselo spievaš! Pán sa na teba nehnevá: ó, keby si mi mohol povedať, čím som ho urazil, aby som urobil pokánie a moje srdce by bolo opäť šťastné!"

A vtáčik začal hovoriť:

„Urobil si zle, lebo si odsúdil úbohého hriešnika, ktorého viedli na popravisko, preto sa na teba Pán hnevá; súdi len On. Ale ak chceš činiť pokánie a ľutovať svoj hriech, On ti odpustí."

Anjel zrazu stál vedľa neho, v ruke mal suchý konárik a povedal:

„Budeš chodiť po svete a tento suchý konárik budeš nosiť so sebou, kým z neho nevyrašia tri zelené vetvičky. Vždy v noci, keď budeš spať, daj si ho pod hlavu. Pri dverách ľudských príbytkov budeš žiadať o svoj chlieb, ale nezostaneš v tom istom dome dlhšie ako jednu noc. Toto je pokánie, ktoré ti Pán ukladá."

Pustovník teda vzal kus dreva a vrátil sa do sveta, ktorý tak dlho nevidel. Nejedol a nepil nič iné ako to, čo mu podávali pri dverách; no mnohé prosby neboli vyslyšané a mnohé dvere zostali

pred ním zatvorené, takže často za celé dni nedostal ani omrvinku chleba. Raz chodil od rána do večera od dverí k dverám, nikto mu nič nedal, nikto ho nechcel prijať na noc, tak vyšiel do lesa a nakoniec našiel jaskyňu a v nej sedieť starú ženu. Riekol:

„Dobrá žena, nechaj ma dnes večer vo svojom príbytku."

Ale ona odpovedala:

„Nie, nemôžem, aj keby som chcela. Mám troch synov, ktorí sú hnevliví a divokí, ak sa vrátia domov a nájdu ťa, oboch nás zabijú." Potom pustovník prehovoril:

„Len ma nechaj prenocovať, neublížia tebe ani mne," a žena bola súcitná a nechala ho u seba. Muž si ľahol pod schody a dal si kus dreva pod hlavu. Keď to stará žena videla, spýtala sa prečo, a tak jej povedal, že to nosí so sebou ako pokánie a v noci to používa ako vankúš, pretože urazil Pána tým, že keď videl úbohého hriešnika po súde kráčať uličkou, povedal, že teraz dostane podľa spravodlivosti. Potom žena začala plakať a kričať:

„Ó, ak Pán potrestá jediné takéto slovo, ako sa bude dariť mojim synom, keď sa pred Ním postavia pred súd." O polnoci prišli lupiči domov, robili hluk a zúrili. Zapálili oheň, ktorý osvietil jaskyňu. Uvideli muža ležať pod schodmi, nahnevali sa a zakričali na matku:

„Kto je ten muž? Nezakázali sme ti vziať niekoho k sebe?"

Potom matka povedala:

„Nechajte ho, je to úbohý hriešnik, ktorý odpykáva svoju vinu." Lupiči sa pýtali:

„Čo si urobil, starec?" kričali, „prezraď nám svoje hriechy."

Starec vstal a rozpovedal im, ako jediným slovom zhrešil tak, že sa naňho Boh nahneval a teraz tento hriech musí odčiniť. Jeho príbeh natoľko dojal srdcia lupičov, že boli otrasení svojim predchádzajúcim životom, obrátili svoje zmýšľanie a započali svoje pokánie s úprimnou ľútosťou.

Po tom, čo pustovník obrátil troch hriešnikov, ľahol si opäť pod schody spať. Ráno ho našli mŕtveho a zo suchého dreva, na ktorom ležala jeho hlava, vyrástli do výšky tri zelené vetvičky. Tak si ho Pán vo svojom milostivom náručí pochoval.

späť na článok " Sebadeštrukcia v dôsledku nesprávnych úsudkov "